

Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 31 stycznia 2019 r. w sprawie T-215/17 Pear Technologies/Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), wniesione w dniu 10 kwietnia 2019 r. przez Apple Inc. - Apple (PEAR)

(Sprawa C-295/19 P)

(2019/C 406/12)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Apple Inc. (przedstawiciele: G. Tritton i J. Muir Wood, Barristers, wspierani przez J. Olsena i P. Andreottolę, Solicitors)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Postanowieniem z dnia 1 października 2019 r. Trybunał Sprawiedliwości (ósma izba) oddalił odwołanie jako oczywiście bezzasadne i nakazał Apple Inc. pokrycie własnych kosztów.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunalul București (Rumunia) w dniu 2 sierpnia 2019 r. – Academia de Studii Economice din București/Organismul Intermediar pentru Programul Operațional Capital Uman – Ministerul Educației Naționale

(Sprawa C-585/19)

(2019/C 406/13)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Tribunalul București

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Academia de Studii Economice din București

Strona przeciwna: Organismul Intermediar pentru Programul Operațional Capital Uman – Ministerul Educației Naționale

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy pojęcie „czas pracy” w rozumieniu art. 2 ust. 1 dyrektywy 2003/88/WE⁽¹⁾ oznacza „każdy okres, podczas którego pracownik pracuje, jest do dyspozycji pracodawcy oraz wykonuje swoje działania lub spełnia obowiązki” na podstawie pojedynczej umowy (na pełen etat) lub na podstawie wszystkich umów (o pracę) zawartych przez tego pracownika?
- 2) Czy wymogi ustanowione dla państw członkowskich w art. 3 dyrektywy 2003/88/WE (obowiązek podjęcia niezbędnych środków w celu zapewnienia, że każdy pracownik jest uprawniony do minimalnego dobowego odpoczynku w wymiarze 11 nieprzerwanych godzin, w okresie 24-godzinnym) oraz w art. 6 lit. b) dyrektywy 2003/88/WE (ustalenie przeciętnego wymiaru czasu pracy w okresie siedmiodniowym, łącznie z pracą w godzinach nadliczbowych, nieprzekraczającego 48 godzin) należy interpretować w ten sposób, że ustanawiają one limity w odniesieniu do pojedynczej umowy czy w odniesieniu do wszystkich umów zawartych z tym samym pracodawcą lub z różnymi pracodawcami?

- 3) W przypadku, gdyby odpowiedzi na pytanie pierwsze i drugie wiązały się z interpretacją, według której wykluczają one możliwość uregulowania przez państwa członkowskie na poziomie krajowym zastosowania w odniesieniu do każdej z umów art. 3 i art. 6 lit. b) dyrektywy 2003/88/WE, przy braku przepisów krajowych regulujących okoliczność, że minimalny dzienny okres odpoczynku i maksymalny tygodniowy wymiar czasu pracy muszą dotyczyć pracownika (niezależnie od tego, ile umów o pracę zawrze on z tym samym pracodawcą lub z różnymi pracodawcami), czy instytucja publiczna państwa członkowskiego działająca w imieniu państwa członkowskiego może powoływać się na bezpośrednie zastosowanie przepisów art. 3 i art. 6 lit. b) dyrektywy 2003/88/WE i ukarać pracodawcę za nieprzestrzeganie limitów dziennego odpoczynku lub maksymalnego tygodniowego wymiaru czasu pracy przewidzianych w dyrektywie?

(¹) Dyrektywa 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotycząca niektórych aspektów organizacji czasu pracy (Dz.U. 2003, L 299, s. 9).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesverwaltungsgericht (Niemcy) w dniu 19 sierpnia 2019 r. – Land Baden-Württemberg/D.R.

(Sprawa C-619/19)

(2019/C 406/14)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesverwaltungsgericht

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Land Baden-Württemberg

Druga strona postępowania: D.R.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 4 ust. 1 akapit pierwszy lit. e) dyrektywy 2003/4/WE (¹) Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2003 r. w sprawie publicznego dostępu do informacji dotyczących środowiska i uchylającej dyrektywę Rady 90/313/EWG (zwanej dalej „dyrektywą 2003/4/WE”) należy interpretować w ten sposób, że pojęcie „materiałów przeznaczonych do wewnętrznego komunikowania się” obejmuje wszelkie materiały, które nie wychodzą na zewnątrz organu podlegającego obowiązkowi informacyjnemu?
- 2) Czy ochrona „materiałów przeznaczonych do wewnętrznego komunikowania się” zgodnie z art. 4 ust. 1 akapit pierwszy lit. e) dyrektywy 2003/4/WE obowiązuje bez ograniczeń czasowych?
- 3) W przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie drugie: Czy ochrona „materiałów przeznaczonych do wewnętrznego komunikowania się” zgodnie z art. 4 ust. 1 akapit pierwszy lit. e) dyrektywy 2003/4/WE obowiązuje jedynie do czasu, gdy organ podlegający obowiązkowi informacyjnemu podejmie decyzję lub zostanie ukończona inna procedura administracyjna?

(¹) Dz.U. 2003, L 41, s. 26.